

# РЕШЕНИЕ

№ 109

гр. Пловдив, 21.06.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на седми юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова

Членове: Катя Ст. Пенчева

Тодор Илк. Хаджиев

при участието на секретаря Мила Д. Тошева  
като разгледа докладваното от Вера Ив. Иванова Въззивно гражданско дело  
№ 20235000500228 по описа за 2023 година

Производството е въззивно по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Обжалвано е решение № 60, постановено на 15.02.2023 г. по гр.д. 254/2022 г. на Окръжен съд – С.З., с което са отхвърлени предявените по чл.45 ЗЗД във връзка с чл.73 ЗННД и чл.49 ЗЗД искиове от П. Ж. П. против К. П. Г., К. В. В. , “Ю.Б.“ АД-гр. С. и А. И. П. за заплащане на сумата от 300 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от него имуществени вреди, 100 000 лв. от които за лишаване от ползване на собствения му недвижим имот, представляващ ПИ \*\*-\*\*\*, кв.\*\* по плана на гр Х., кв. Б., цялото от 1320 кв.м по нотариален акт №\*\*\*/1951 г., а по скица с площ от 1090 кв.м, при неуредени регулационни отношения, ведно с построените в него жилищна сграда (къща) със застроена площ 70 кв.м, стопанска сграда от 24 кв.м и гараж от 34 кв.м, с граници на имота: ПИ \*-\*\*\*, \*\*-\*\*\* и \*\*-\*\*\*, улица, \*\*\*\* \*\* и \*\*\*-\*\*\*, за периода от 19.09.2005 г. до датата на исковата молба - 20.04.2022 г., и 200000 лв. за стойността на съборените през годините жилищна сграда (къща) със застроена площ 70 кв.м, стопанска сграда от 24 кв.м и гараж от 34 кв.м; и за заплащане на сумата от 200 000 лв.,

представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, представляващи негативни емоции, страдания и мъка, като неоснователни и недоказани, както и е отхвърлен предявеният от П. Ж. П. против К. П. Г., К. В. В.-К., „Ю.Б.“ АД-гр. С. и А. И. П. иск за обявяване за нищожно постановление за възлагане от 06.12.2004 г., издадено по изп.д. №\*\*\*\*/2003 г. по описа на СИС при РС Х., като неоснователен, и е осъден на основание чл.78, ал.3 ГПК П. Ж. П. да заплати на К. П. Г. сумата от 1000 лв., представляваща направените по делото разноски за възнаграждение за един адвокат.

Жалбоподателят П. Ж. П. моли решението да бъде отменено като незаконосъобразно, неправилно по съображения, изложени във въззивната жалба от 10.03.2022 г., като моли предявените от него искове да бъдат уважени. Като ищец в производството пред окръжния съд предявява субективно и обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 45 от ЗЗД, чл.49 от ЗЗД и чл. 73 от ЗННД за осъждане на ответниците К. П. Г., К. В. В., „Ю.Б.“АД-гр.С. и А. И. П. да му заплатят солидарно обезщетение в размер на 300 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от него имуществени вреди вследствие на незаконосъобразни действия и актове на ответниците - на К. П. Г., която изготвила и изповядала нотариален акт за продажба на недвижим имот от лице, представящо се за пълномощник на продавачите с неистински документ, на „Е.“АД като лице, сключило договор за учредяване на договорна ипотека с лице-несобственик на имота, и поискало продажбата на недвижимия имот въпреки че вече е било уведомено за това, че ипотеката му е учредена от несобственик, придобил имота с фалшиви документи, на нотариус К. В. В., която е изготвила и изповядала нотариалния акт, с който е учредена договорна ипотека от лице, което не е собственик на имота, и на А. И. П. като лице, което е издало, съставило и подписало нищожно постановление за възлагане на недвижим имот без да има качеството на държавен съдебен изпълнител, - 100 000 лв. от които за лишаване от ползване на собствения му недвижим имот, представляващ ПИ \*\*-\*\*\*, кв.\*\* по плана на гр Х., кв. Б., цялото от 1320 кв.м по нотариален акт №\*\*\*\*/1951 г., а по скица с площ от 1090 кв.м, при неуредени регулационни отношения, ведно с построените в него жилищна сграда (къща) със застроена площ 70 кв.м, стопанска сграда от 24 кв.м и гараж от 34 кв.м, с граници на имота: ПИ \*-\*\*\*, \*\*-\*\*\* и \*\*-\*\*\*, улица, \*\*\*\*

\*\*\* и \*\*\*-\*\*\*, за периода от 19.09.2005 г. до датата на исковата молба - 20.04.2022 г., и 200 000 лв. за стойността на съборените през годините жилищна сграда (къща) със застроена площ 70 кв.м, стопанска сграда от 24 кв.м и гараж от 34 кв.м, както и обезщетение в размер на 200 000 лв. за причинени неимуществени вреди, представляващи негативни емоции, страдания и мъка вследствие на незаконосъобразните действия на ответниците, както и иск с правно основание чл. 124,ал.1 от ГПК за признаване за установено спрямо ответниците К. П. Г., К. В. В., „Ю.Б.“АД-гр.С. и А. И. П., че постановление за възлагане от 06.12.2004 г., издадено по изп.д. №\*\*\*\*/2003 г. по описа на СИС при РС-Х., вписано в Служба по вписванията-Х. с вх.рег.№\*\*\*\*\*/25.05.2005 г., акт №\*\*, том \*/2005 г., е недействителен-нищожен правен акт като издаден от лице, нямащо качеството на съдебен изпълнител и, съответно, лишено от властнически правомощия за издаването му.

Ответницата по жалбата К. П. Г. моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна по съображения, изложени в писмен отговор от 6.04.2023 г. Като ответник в производството пред окръжния съд оспорва предявените искиве като неоснователни.

Ответницата по жалбата К. В. В. моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна по съображения, изложени в писмен отговор от 11.04.2023 г. Като ответник в производството пред окръжния съд оспорва предявените искиве като неоснователни.

Ответникът по жалбата „Ю.Б.“АД-гр.С. моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна по съображения, изложени в писмен отговор от 10.04.2023 г. Като ответник в производството пред окръжния съд оспорва предявените искиве като неоснователни. Претендира за присъждане на разноски – юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по жалбата А. И. П. с писмена молба от 26.05.2023 г. моли жалбата да бъде отхвърлена. Като ответник в производството пред окръжния съд оспорва исковите като неоснователни.

Третото лице-помагач на ответницата К. В. В. ЗАД“А.Б.“-гр.С. е подало на 19.04.2023 г. писмен отговор, с който моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. В производството пред окръжния съд заявява становище за неоснователност на исковите.

Пловдивският апелативен съд провери законосъобразността на обжалваното решение съобразно разпоредбата на чл. 269 от ГПК и във връзка с оплакванията и исканията на жалбоподателя, прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и намери за установено следното:

Делото е образувано по подадената от ищеца П. Ж. П. на 20.04.2022 г. искова молба, уточнена с молба от 8.06.2022 г. Ищецът твърди, че заедно със съпругата му са придобили през 1997 г. недвижим имот в гр. Х. (дворно място с построени в него жилищна сграда, стопанска сграда и гараж), който имот става единствен дом на семейството на ищеца, и че той изгубва възможността да ползва този имот в резултат на съвкупност от обстоятелства, за настъпването на които според него отговорност носят ответниците. Претендира ответниците да бъдат осъдени солидарно да му заплатят обезщетение за имуществени вреди и обезщетение за имуществени вреди, които са резултат от последователните действия и бездействия на ответниците, довели до отнемане на имота на ищеца с постановление за възлагане, подписано от лице, нямащо съответното длъжностно качество да издаде такъв валиден правен акт. Заявява, че искът му за обезщетение е насочен срещу всеки от ответниците, като искането е да бъдат те осъдени солидарно като съпричинители на крайния вредоносен резултат. Също така ищецът претендира да бъде признато от съда, че посоченото постановление за възлагане е недействителен, нищожен акт, като правният му интерес произтича от това, че недействителността на постановлението е преюдициална за отговорността на ответниците за вреди.

Ищецът твърди, че с нотариален акт през 2001 г. от нотариус К. П. Г. при използване на фалшив според него документ, имитиращ пълномощно, дадено от ищеца и съпругата му, имотът е бил прехвърлен в собственост на П.И.А.. Твърди, че нотариус Г. не е спазила законовите си задължения по проверка истинността на предоставените ѝ при изповядането на сделката документи досежно пълномощното на мнимия представител на продавачите. Твърди, че нито той, нито съпругата му са предоставяли пълномощно за продажба на имота и че сключената сделка е била нищожна поради липса на съгласие от страна на продавачите. Твърди, че П.А. учредил върху имота с нотариален акт от 7.02.2003 г. на нотариус К. В. В. договорна ипотека за

обезпечаване на вземане на „Е.“АД (чийто правопреемник е „Ю.Б.“АД), като поради неизпълнение на служебните си задължения да провери валидността на всички документи нотариус В. допуснала да бъде учредена договорна ипотека върху недвижимия имот без участие на истинския му собственик и от лице, легитимиращо се като собственик с нищожен акт за собственост. Твърди, че с нотариален акт през 2003 г. на нотариус К. П. Г. купувачът върнал обратно правото на собственост върху имота на ищеца и съпругата му. Твърди, че по молба на „Е.“АД било образувано изпълнително дело и започнало принудително изпълнение срещу имота на ищеца въз основа на незаконно учредената и затова фалшива ипотека, като се стига до издаването на постановление за възлагане на недвижимия имот на трето лице, което обосновава и завеждането на иска срещу този ответник. Твърди, че той и съпругата му са получили съобщение, в което пишело, че за 27.11.2004 г. (събота) е насрочена публична продажба на недвижимия имот по изп.д. №\*\*\*\*/2003 г. на ДСИ по искане на „Е.“АД. Твърди, че е бил пред сградата на РС-Х. на 27.11.2004 г. в посочения в обявлението час, но съдът бил затворен и нямало никой. Твърди, че държавният съдебен изпълнител не се е появил и в първия работен ден след 27.11.2004 г. Затова ищецът счита, че протоколът от продажбата на недвижимия имот в хода на изпълнителното производство не е съставен в съда, където е следвало да се извърши продажбата съгласно обявлението. Твърди, че за извършената продажба било издадено постановление за възлагане от 6.12.2004 г. Твърди, че протоколът бил съставен и постановлението за възлагане било издадено от ответника А. И. П., който твърдял в документите, че има качеството на държавен съдебен изпълнител при РС-Х.. Ищецът твърди, че лицето А. И. П. не е било назначавано за държавен съдебен изпълнител към РС-Х., в подкрепа на което представя и се позовава на писмо от Министерство на правосъдието, получено в отговор на негово искане за предоставяне на копие от заповед на министъра на правосъдието от 2003 г., с която А. И. П. е бил назначен за държавен съдебен изпълнител, като в отговора е посочено, че в министерството не са налице данни за назначаване на лицето А. И. П. на длъжност държавен съдебен изпълнител. Предвид на така получения отговор ищецът твърди, че постановлението за възлагане, с което имотът е възложен на М.М.Х., е недействително, нищожно като подписано от лице, нямащо качеството на държавен съдебен изпълнител. Твърди, че въпреки, че

постановлението за възлагане било нищожно, именно въз основа на него бил извършен въвод и имотът им бил отнет на 19.09.2005 г. Твърди, че вследствие на съвкупността от последователни незаконосъобразни действия на ответниците – на К. П. Г., която изготвила и изповядала нотариален акт за продажба на недвижим имот от лице, представящо се за пълномощник на продавачите с неистински документ, на „Е.“ АД като лице, сключило договор за учредяване на договорна ипотека с лице-несобственик на имота, и поискало продажбата на недвижимия имот въпреки че вече е било уведомено за това, че ипотека му е учредена от несобственик, придобил имота с фалшиви документи, на нотариус К. В. В., която е изготвила и изповядала нотариалния акт, с който е учредена договорна ипотека от лице, което не е собственик на имота, и на А. И. П. като лице, което е издало, съставило и подписало нищожно постановление за възлагане на недвижим имот без да има качеството на държавен съдебен изпълнител, - за ищеца са настъпили имуществени и неимуществени вреди. Твърди, че имуществените вреди се изразяват в това, че ищецът и семейството му са били лишени от възможността да ползват собствения си недвижим имот за период от почти 17 години, като къщата на ищеца и другите находящи се в имота постройки гараж и стопанска сграда са били съборени и унищожени от лицата, които се легитимират като собственици на недвижимия имот с нищожното постановление за възлагане. Твърди, че той през цялото време е преживявал силно негативни емоции, тревоги и безпокойства не само за себе си, но и за съпругата и децата си, за които се е чувствал отговорен, унижение от него и семейството му от това жилище им да бъде описано и изнасяно на публична продажба без да имат дългове. Твърди, че всички притеснения относно жилището довели и до влошаване на здравословното състояние на родителите му, които починали през 2012 г. Твърди, че притесненията, че домът им е отнет по съдебен ред, че оставят децата му без дом и не може да осигури друг дом му донесли чувство за малоценност. Твърди, че семейството му било разрушено от злополучните събития, за чието настъпване и краен резултат счита че са отговорни ответниците, всеки по описания по-горе начин. Счита, че на основание чл. 53 от ЗЗД отговорността, която носят ответниците за причинените му имуществени и неимуществени вреди е солидарна.

С отговора на исковата молба от 4.07.2022 г. ответникът А. И. П.

възразява, че за срока от 18.11.2002 г. до 20.07.2005 г. е изпълнявал длъжността съдия изпълнител-ръководител при Х. районен съд, поради което се опровергават твърденията на ищеца, че не е бил назначаван за държавен съдебен изпълнител в периода, през който е бил възложен въпросният имот.

С отговора на исковата молба от 12.07.2022 г. ответницата К. П. Г. възразява, че исковете за присъждане на обезщетения за имуществени и неимуществени са погасени по давност, тъй като вредите, ако са настъпили такива, са детайлизирани като причинно-следствена връзка с конкретно поведение на тази ответница, и са настъпили през 2001 г. с изповядане на нотариалния акт от 29.12.2001 г., поради което погасителният петгодишен давностен срок е изтекъл на 20.12.2006 г., а искът е предявен на 20.04.2022 г. Оспорва твърдението на ищеца, че тя като нотариус не е изпълнила задълженията си при изповядане на сделката да провери редовността на представените документи. Заявява, че за да бъде сключена сделката с участието на пълномощник нищо не е индикирало пълномощното, дадено от ищеца и съпругата му на пълномощника, да е неистинско. Оспорва твърдението, че сделката е нищожна поради липса на съгласие. Заявява, че при порок в представителната власт сделка. е унищожяема, а не нищожна, като унищожяемостта е могло да бъде претендирана от ищеца в тригодишен срок, което той не е сторил. Оспорва твърдението, че постановлението за възлагане на недвижим имот от 6.12.2004 г. е нищожно, тъй като било подписано от лице, което нямало длъжностното качество на държавен съдебен изпълнител, защото ответникът А. И. П. е заемал длъжността съдия изпълнител при РС-Х. за периода от 18.11.2002 г. до м.август на 2005 г. и атакуваното постановление е издадено в надлежното му длъжностно качество. Оспорва истинността и съдържанието на приложеното към исковата молба писмо от Министерство на правосъдието.

С отговора на исковата молба от 14.07.2022 г. ответницата К. В. В. оспорва твърдението, че при оформянето на нотариалния акт за учредяване на договорна ипотека от 7.02.2003 г. не е изпълнила служебните си задължения да провери всички документи, легитимиращи собствеността върху имота, като по този начин допуснала договорната ипотека да бъде учредена без участието на собствениците. Оспорва и твърденията за претърпени от ищеца имуществени и неимуществени вреди, включително относно тяхната стойност. Посочва, че съгласно разпоредбата на чл. 73, ал.1 от ЗННД

нотариусът носи имуществена отговорност за вредите, причинени от виновно неизпълнение на неговите задължения, съгласно ЗЗД, но не повече от удостоверявания материален интерес. Отрича да е извършила действия при условията на противоправност в хода на нотариалното оформяне на ипотечния договор от 7.02.2003 г. Посочва, че съгласно чл.45 от ЗЗД доказателствената тежест за наличието на противоправно действие или бездействие, както и причинната връзка между поведението на дееца и увреждането, чието обезщетяване се търси, е за ищеца. Посочва, че официалната доказателствена сила на нотариалния акт от 2001 г. на нотариус К. Г. не е оборена и до настоящия момент, 21 години след оформянето му. Във връзка с размера на претенциите и с оглед нормата на чл.73,ал.1 от ЗННД посочва, че в случая удостоверяваният материален интерес на ипотечната сделка от 7.02.2003 г. е 5 000 евро, както и че имотът не е бил индивидуална собственост на ищеца и той не би могъл да претендира повече от половината от стойността на имота. Възразява, че не следва да бъде споделена позицията на ищеца за размера на претърпените от него неимуществени вреди. Заявява възражение за погасяване на исковите за обезщетения за вреди по давност, като в случая с оглед нормата на чл. 114 от ЗЗД вредите е могло да настъпят от момента, в който постановлението за възлагане е влязло в сила (9.05.2005 г.) и собствеността върху имота е преминала в лицето М.М.Х..

С отговора на исковата молба от 19.08.2022 г. ответникът „Ю.Б.“АД-гр.С. възразява, че искът за признаване на нищожност на постановлението за възлагане от 6.12.2004 г. е недопустим, тъй като не е предявен срещу надлежен ответник. Заявява, че банката не е придобивала процесния имот нито по силата на това постановление, нито чрез друг способ, а имотът с него е бил възложен на М.М.Х. и доколкото евентуално уважаване на иска може да доведе до загубване собствеността върху имота от това лице и връщането на имота в патримониума на ищеца, то искът е следвало да бъде предявен срещу М.Х., а не срещу банката или срещу останалите ответници по делото. Счита, че ако предявеният иск се приеме за допустим, то М.Х. следва да бъде привлечен да участва в делото като ответник. Твърди, че този иск е недопустим и съгласно чл. 384,ал.3 от ГПК (отм.), тъй като в случая няма твърдения или данни за нарушаване на чл. 379 от ГПК (отм.), нито за невнасяне на цената от купувача, следователно действителността на проданта и на постановлението не може да бъде оспорвана по исков ред. Заявява, че



постановлението е вписано, влязло е в сила на 9.05.2005 г. и поради това е необжалваемо. Счита, че предявеният срещу банката иск за вреди е недопустим, тъй като не е предявен срещу надлежен ответник. Заявява, че по отношение на банката, респективно на „Е.“АД, не се сочат никакви противоправни действия или бездействия, които да обосновават предявяването на иска за вреди срещу този ответник. Заявява, че за нито едно от описаните в исковата молба действия и бездействия (използване на фалшиво пълномощно, прехвърляне на чужд имот, опожаряване и разрушаване на имота и т.н.) не се сочи да е извършено от банката. Счита, че затова не е налице пасивна процесуална легитимация по отношение на банката, а искът е следвало да бъде предявен срещу други лица. Посочва, че искът е предявен срещу банката и другите ответници при условия на солидарност, но ищецът не сочи никакъв общ фактически състав, който да е основание за солидарна отговорност за вреди наред с останалите ответници. Заявява, че в исковата молба не са налице твърдения за общи действия и общ умисъл с останалите ответници и ищецът слага под един знаменател различни действия и събития, които е спорно дали са се осъществили и дали имат някаква връзка помежду си. Счита, че твърденията на ищеца не обосновават претенция при условия на солидарност, което също прави предявения иск недопустим. Затова моли съда да приеме, че предявените искове срещу банката са недопустими и да прекрати производството по делото в частта му срещу банката. Евентуално моли съда да даде указания на ищеца, че искът му за признаване на нищожност на постановлението за възлагане следва да бъде предявен и срещу М.М.Х., която към момента се води собственик на процесния имот. Оспорва исковите по основание и размер. Заявява възражение за изтекла давност. Заявява, че ищецът не е доказал, че пълномощното, използвано от Т.И.С. за извършване на покупко-продажба, е фалшиво, както и недействителност на нотариалния акт №\*/2001 г. на нотариус К. Г., с който акт ищецът и съпругата му са прехвърлили собствеността върху имота на П.И.А.. Счита, че няма противоправно действие или бездействие на „Е.“АД при учредяване на договора ипотека върху имота, защото към датата на учредяване на ипотека 7.02.2003 г. собственици на имота са били П.И.А. и Д.Ж.А., именно които са учредили ипотека върху имота, която е действителна и валидно учредена. Заявява, че посочените лица са били надлежно вписани като собственици в имотния

регистър и не е имало вписване на искова молба или други претенции върху имота, нито са били известявани за такива претенции по какъвто и да било начин. Затова счита, че всички претенции на ищеца срещу банката са неоснователни. Заявява, че последващи разпореждания с имота са непротивопоставими на правата на банката като ипотекарен кредитор и не могат да обосноват отговорност на банката за вреди. Счита, че ако ищецът действително е считал пълномощното за фалшиво, а нотариален акт №\*/2001 г. за недействителен, то редът за тяхното оспорване не е да се сключи последваща сделка. за покупко-продажба, с която имотът да се върна в собственост на ищеца, а е следвало той да оспорва нотариалният акт и пълномощното по съдебен ред, като извършването на втора покупко-продажба, с която П.А. и Д.А. са прехвърлили имота, а ищецът и съпругата му са го купили и са декларирали, че са получили продажна цена, води до извод, че нищо нередно не е имало в покупко-продажбата през 2001 г., дори и за ищеца. Заявява, че ако между ищеца П. П. и П.А. е имало симулация при извършване на посочените покупко-продажби и с тях те са прикрили някакви други съглашения, то банката се позовава на чл.17 от ЗЗД. Счита, че към датата на постановлението за възлагане лицето А. П. е имал качеството на съдия-изпълнител при РС-Х.. Оспорва да се извършвани каквито и да било действия при проведеното изпълнение, които да не са били валидни или законосъобразни. Заявява, че в тази част на исковата молба не се твърди съпричастност или участие на банката към което да е от описаните деяния. Заявява, че относно останалите деяния разрушаване на постройки, опожаряване на имота, страшна саморазправа, потресаващи зверства и издевателства и т.н., не се сочи праводателят „Е.“АД да ги е извършил. Заявява, че твърденията на ищеца за настъпили вреди също са недоказани и ги оспорва, включително по размер. Счита, че оспорваното постановление за възлагане е валидно и е породило правно действие и не са налице основания то да бъде счетено за недействително. Заявява възражение за изтекла давност по чл. 110 от ЗЗД, тъй като с оглед твърденията в исковата молба и датата на влизане в сила на постановлението за възлагане възможно най-късната дата, на която ищецът да е узнал кои са лицата, които предполагаемо са го увредили, е 9.05.2005 г., като ищецът е бездействал 17 години, поради което искът е неоснователен. Оспорва представеното от ищеца писмо от Министерство на правосъдието, с което се сочи, че в министерството няма

данни за назначаване на А. И. П. като държавен съдебен изпълнител, като твърди, че този документ не изхожда от МП, евентуално, че в него не са отразени верни обстоятелства. Посочва, че от постановлението за възлагане е видно, че А. П. е заемал длъжност съдия-изпълнител, а не държавен съдебен изпълнител, което за процесния период е било коректното наименование на длъжността и е възможно това да се отразило на верността на справката, извършена от МП, ако въпросното писмо изобщо изхожда от тях.

С представеното на 14.09.2022 г. становище третото лице-помагач на ответницата К. В. В. ЗАД“А.Б.“-гр.С. оспорва наличието на основания за отговорност на нотариус В., както и исковете по размер.

С обжалваното съдебно решение окръжният съд приема за установено, че ищецът и съпругата му са били собственици на описания в исковата молба недвижим имот, че с договор за покупко-продажба от 29.12.2001 г., сключен с нотариален акт №\*/2001 г. на нотариус К. Г. те са продали този имот на П.А., като при сделката продавачите са били представлявани от пълномощник Т.И.С. с пълномощно от 25.10.2001 г., представено пред нотариуса, че с договор за покупко-продажба от 24.09.2003 г., сключен с нотариален акт №\*\*/2003 г. на нотариус К. Г., П.А. и съпругата му Д.А. продават на ищеца и съпругата му имота, че междувременно П.А. и съпругата му Д.А. учредяват на 7.02.2003 г. с нотариален акт №\*№\*\*/2003 г. на нотариус К. В. в полза на „Е.“АД-гр.С. договорна ипотека върху процесния имот за обезпечаване на кредита, който банката е отпуснала на „С.“ООД, че с постановление за възлагане на недвижим имот от 6.12.2004 г. по изп.д. №\*\*\*\*/2003 г., издадено от А. И. П., съдебен изпълнител при РС-Х., имотът е възложен на М.М.Х. и постановлението е влязло в сила на 9.05.2005 г. и е вписано в АВ. Съдът приема за установено въз основа на приетото заключение на СТЕ, че от описаните в нотариалните актове и в постановлението за възлагане сгради съществува към момента само гараж, но с различна площ от посочената, като в имота в момента съществуват посочени постройки, пазарната стойност на сградите към 9.05.2005 г. е общо 36 806 лв., за новопостроената жилищна сграда има издадено разрешение за строеж от 19.06.2017 г. и протокол за даване на строителна линия и откриване на площадка от 18.04.2018 г. Съдът приема за установено, че с предложение от председателя на РС-Х., направено на основание чл. 150,ал.2 от ЗСВ в редакцията на нормата към онзи момент е предложено на вакантната длъжност „съдия-изпълнител“ и ръководител на

служба „Съдебно изпълнение“ към РС-Х. да бъде назначен А. И. П., и на 5.11.2002 г. между него и министъра на правосъдието А.С. е сключен трудов договор №\*\*\*-\*\*\*/5.11.2002 г., по силата на който на П. е възложена длъжността „съдия-изпълнител – ръководител“, той е встъпил в длъжност на 18.11.2002 г. и в акта за встъпване в длъжност е посочено, че лицето встъпва в изпълнение на длъжността на основание заповед №\*\*\*-\*\*\*/5.11.2002 г., като по молба на П. от 15.07.2005 г. със заповед на министъра на правосъдието №\*\*\*-\*\*\*/20.07.2005 г. трудовото правоотношение е било прекратено. Съдът установява от приложеното гр.д. № 899/2005 г. на РС-Х., че ищецът П. П. и съпругата му А. П. са предявили срещу П.А., Д.А., „С.“ООД и др. иск за нищожност на нотариален акт №\*/2001 г. на нотариус К. Г. и на нотариален акт №\*\*/7.02.2003 г. на нотариус К. В., производството по което дело е прекратено, а исковата молба – върната. Съдът преценява, че съгласно разпоредбата на чл. 154,ал.1 от ГПК в тежест на ищеца е да докаже наличието на предпоставките на чл. 73,ал.1 от ЗННД, обуславящи основателността на иска, но доказателства в този смисъл няма по делото, а от представените не би могло да се приеме, че ответниците К. Г. и К. В. в качеството си на нотариуси не са спазили законовите си задължения да проверят истинността и валидността на всички представени им документи при изслушване на двете процесни сделки – за покупко-продажба и за ипотека. Съдът посочва, че нотариалните актове се ползват с материална доказателствена сила, че фактите, предмет на удостоверителното изявление на нотариуса са се осъществили така, както се твърди в документа, поради което до доказване на обратното съдът е длъжен да счита, че фактите, отразени в нотариалния акт, действително са се осъществили, а в случая няма никакви доказателства, които да опровергават тази материална доказателствена сила чрез доказване на невярността на актовете. Затова съдът намира, че предявените срещу ответниците Г. и В. искове за присъждане на обезщетение са неоснователни, поради което не разглежда възражението за давност, тъй като по давност може да бъде погасено само основателно вземане, каквото не е вземането, предявено с иска. Съдът преценява, че е неоснователен и искът срещу ответника А. П.. Съдът посочва, че на 5.11.2002 г. между него и министъра на правосъдието А.С. е сключен трудов договор, по силата на който на П. е възложена длъжността „съдия-изпълнител-ръководител“ и той е встъпил в длъжност на 18.11.2002 г. Съдът посочва, че с

писмо, адресирано до ищеца, в отговор на негова молба Ю.К., посочена като зам.-министър на правосъдието, е уведомила ищеца, че в Министерството на правосъдието не са налице данни за назначаване на лицето А. И. П. на длъжност „държавен съдебен изпълнител“. Съдът посочва, че неправилно ищецът счита, че назначаването по смисъла на ЗСВ става със заповед. Съдът посочва, че съгласно чл. 150, ал. 2 от ЗСВ (отм.) съдия-изпълнител се назначава от министъра на правосъдието по предложение на председателя на районния съд, такова предложение е било изготвено и П. е бил назначен, като е сключил с министъра на правосъдието трудов договор №\*\*\*-\*\*\*/5.11.2002 г. и тъй като трудовото правоотношение възниква със съответния районен съд, този трудов договор се съхранява в личното трудово досие на съдебния изпълнител в районния съд, откъдето е изискано. Съдът намира, че в потвърждение на този извод е и актът за встъпване в длъжност, в който до думата „заповед“ е посочен номерът на трудовия договор – \*\*\*-\*\*\*/5.11.2002 г. Затова съдът преценява, че не е основателен и искът за обявяване на нищожност на постановлението за възлагане. Съдът приема за неоснователен и искът, предявен срещу „Ю.Б.“ АД, правопреемник на „Е.“ АД, тъй като не се установява никакво противоправно действие или бездействие, извършено от служители на банката при учредяване на договорната ипотека и при осъществяване на правата по нея. Съдът посочва, че нотариалният акт за учредяването ѝ е напълно валиден и издаден при спазване на реда и формата, които се изискват, поради което се ползва с материална доказателствена сила, която важи спрямо всички и ползва всички, поради което е неоснователно да се твърди, че осъществявайки правата си банката е причинила на ищеца вреди. Съдът посочва, че възраженията, изложени в исковата молба, относно действията по публичната продажба на имота, няма да бъдат разглеждани, тъй като процесуалният път за отстраняване на нарушения, допуснати при публична продажба, завършила с възлагане, е обжалване на възлагането, а исковата защита е допустима само когато възлагането не е обжалвано и на точно определени основания – при нарушение на чл. 490 от ГПК и при невнасяне на цената. Съдът намира, че доказателствата по делото не обуславят извод за извършено противоправно деяние от ответниците, което да ангажира отговорността им за непозволено увреждане, като искът за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди също е неоснователен, тъй като по делото не са събрани доказателства при доказателствена тежест

на ищеца за претърпени от него болки и страдания, причинени от действията на ответниците.

С въззивната жалба се твърди, че съдът неправилно приема да не са налице изискванията на чл. 73, ал. 1 от ЗННД за ангажиране на имуществената отговорност на ответниците нотариус К. Г. и нотариус К. В.. Твърди се, че неправилно съдът е приел, че по делото е доказано ответникът А. П. да е имал съответното длъжностно качество да издаде валидно постановление за възлагане. Посочва се, че е безспорно, че в случая не е бил обявяван конкурс по смисъла на чл. 150, ал. 3 от ЗСВ (отм.) за назначаване на съдебен изпълнител към РС-Х.. Посочва се, че към датата, на която се твърди, че П. е придобил правоспособност като държавен съдебен изпълнител 5.11.2002 г., е била в сила разпоредбата на чл. 150, ал. 2 от ЗСВ (отм.) в редакцията на нормата, обнародвана в ДВ, бр. 74/30.07.2002 г., съгласно която съдия-изпълнителят се назначава от министъра на правосъдието по предложение на председателя на районния съд. Счита се за неправилен изводът на съда, че с представения по делото трудов договор се доказва, че А. П. е имал правомощието да издаде процесното постановление за възлагане. Посочва се, че съгласно възприетото в определение № 811/27.01.2005 г. на ВАС по адм.д. № 290/2005 г. трудовото правоотношение в хипотезата на чл. 150, ал. 2 от ЗСВ (отм.), а именно тогава, когато съдебният изпълнител се назначава по предложение на председателя на съответния районен съд, възниква с издаването на заповед за назначаване от министъра на правосъдието. Посочва се, че редакцията на разпоредбата към датата на постановяване на посоченото определение на ВАС не е много по-различна от тази към 5.11.2002 г. – съдия-изпълнителят се назначава от министъра на правосъдието по предложение на председателя на районния съд или по преценка на министъра (редакция, обнародвана в ДВ, бр. 29/9.04.2004 г.). Посочва се, че безспорно между Министерство на правосъдието, представлявано от министъра, и съдебния изпълнител правоотношенията са трудовоправни, но въпреки това съгласието на министъра с направеното от председателя на районен съд предложение за назначаване, съответно оправомощаването на съдебния изпълнител следва да стане с издаването от страна на министъра на заповед. Заявено е, че евентуалното последващо сключване на трудов договор, с който да се уредят останалите клаузи на правоотношението, не отменя изискването за издаване на заповед, с която да се оправомощи съдебния изпълнител. Посочено е, че от представения акт за

встъпване в длъжност (бланков) също е видно, че встъпването в длъжност става на основание заповед, като в случая в акта за встъпване в длъжност е посочен номерът на трудовия договор. Твърди се, че липсата на издадена заповед за назначаване на П. за съдебен изпълнител се потвърждава и с представеното по делото писмо от Министерство на правосъдието. Заявено е, че в тежест на ответника А.ов и било да докаже, че е издал постановлението законосъобразно и в рамките на предоставените му от закона правомощия, което не е сторено пред окръжния съд. Счита се, че при правилно прилагане на относимите материалноправни норми и анализ на събрания по делото доказателствен материал окръжният съд е следвало да приеме, че предвид липсата на представена по делото заповед, с която надлежно да е оправомощен ответникът П. да изпълнява длъжността съдебен изпълнител, той не е имал правомощия да издаде валидно постановление за възлагане на процесния недвижим имот и да прогласи нищожността на постановлението. Заявено е, че решението в частта, с която е приет за неоснователен искът срещу банката, също е постановено при неправилно прилагане на материалния закон.

С отговора на въззивната жалба, подаден от ответницата К. П. Г., се заявява, че във въззивната жалба е посочено, че порочността на решението се изразява в неговата незаконосъобразност, тъй като бил неправилен изводът, че не са били налице изискванията на ангажиране на имуществената отговорност на нотариус Г. по чл. 73 от ЗННД, но този порок е заявен декларативно, без да е изложен в негова подкрепа конкретен довод, поради което не може да бъдат изложени от страна на ответницата други доводи.

С отговора на въззивната жалба, подаден от ответната банка, се посочва, че в нея не се сочат конкретни доводи за неправилност при отхвърлянето на иска срещу банката, както и че се поддържат всички вече изложени от банката по делото доводи. Поддържа се и че искът, предявен във връзка с постановлението за възлагане, не е допустим съгласно чл. 384, ал. 3 от ГПК (отм.).

С отговора на въззивната жалба, подаден от ответницата К. В. В., е заявено, че са неотносими доводите на въззивника за неправилност на обжалвания съдебен акт. Посочено е, че въззивната жалба в частта ѝ, относима към ангажиране имуществената отговорност на ответницата В., е

пестелива и липсва конкретика, която да бъде обсъждана. Заявено е, че се поддържат всички възражения срещу исковете, заявени пред окръжния съд.

С отговора на въззивната жалба, подадена от третото лице-помагач на ответницата К. В. В. ЗАД“А.Б.“-гр.С., е заявено, че правилно окръжният съд е приел да не са налице предпоставките за уважаване на иска по чл. 73,ал.1 от ЗННД за ангажиране отговорността на двете ответници-нотариуси, както и че от проверения доказателствен материал става ясно, че е спазена процедурата по назначаване на П. на длъжност държавен съдебен изпълнител.

Съгласно разпоредбата на чл. 45 от ЗЗД, всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму. Съгласно разпоредбата на чл. 49 от ЗЗД, този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от него при или по повод изпълнението на тази работа. Съгласно нормата на чл. 73,ал.1 от ЗННД, нотариусът носи имуществена отговорност за вредите, причинени от виновно неизпълнение на неговите задължения, съгласно ЗЗД, но не повече от удостоверения материален интерес. Съгласно нормата на чл. 53 от ЗЗД, ако увреждането е причинено от неколцина, те отговарят солидарно. В случая ищецът П. П. претендира да са му причинени имуществени и неимуществени вреди от ответника А. П., от ответната банка и от ответниците-нотариуси, като претендира за солидарно осъждане на четиримата да му заплатят обезщетения за вредите. Съгласно нормата на чл. 124,ал.1 във вр. с чл. 270,ал.2 от ГПК нищожност на решение може да се предяви по исков ред безсрочно или чрез възражение. В случая ищецът претендира да се признае спрямо четиримата ответници, с оглед реализиране на тяхната отговорност за вреди спрямо него, нищожността на постановлението за възлагане от 6.12.2004 г., като твърди, че то е издадено от лице (ответникът А. П.), което не е било овластено да го издаде, тъй като не е имало качеството на съдебен изпълнител, защото не е било назначено за съдебен изпълнител по законоустановения ред.

Видно от представения от ищеца в копие нотариален акт за покупко-продажба №\*/29.12.2001 г., том \*\*\*, рег. № \*\*\*\*, дело № 726 на нотариус К. Г., А. П.а и П. П. чрез пълномощника си Т.И.С. продават на П.А. слоя недвижим имот в гр. Х., съответно описан (поземлен имот ведно с построените в него жилищна сграда, стопанска сграда и гараж), като при съставянето на акта е представено пълномощно № 3778/25.10.2001 г. Ищецът



твърди, че това пълномощно е неистински документ (фалшив, имитиращ пълномощно) и че нотариус К. Г. не е спазила законовите си задължения по проверка истинността на пълномощното на мнимия представител на продавачите, съответно, че затова сделката е нищожна поради липса на съгласие от страна на продавачите. Видно от представения от ищеца в копие нотариален акт за учредяване на договорна ипотека №\*\*/7.02.2003 г., том \*, рег. № \*\*\*, дело № \*\*/2003 г. на нотариус К. В., за обезпечаване на предоставения от „Е.“АД-гр.С. на „С.“ООД-гр.Х. банков кредит в размер на 5 000 евро е учредена в полза на банката-кредитор от П.А. и съпругата му Д.А. договорна ипотека върху имота. Ищецът твърди, че нотариус В. поради неизпълнение на задълженията си да провери валидността на всички документи е допуснала да бъде учредена договорна ипотека върху недвижимия имот без участие на истинския му собственик и от лице, легитимиращо се като собственик с нищожен акт за собственост. Видно от приложеното от окръжния съд в съдебното заседание на 1.12.2022 г. гр.д. № 899/2005 г. на РС-Х. (ведно с преписка с вх. № 2251/2008 г. на РС-Д.), то е било образувано по подадената на 27.12.2004 г. искова молба от П. П. и А. П.а против П.А., Д.А., „С.“ООД-гр.Х., „Е.“АД-гр.С., М.Х. и Т.С. с искане съдът да прогласи нищожността на нотариален акт №\*/29.12.2001 г. и на нотариален акт №\*\*/7.02.2003 г., да признае за установено спрямо ответниците, че ищите са собственици на недвижимия имот, да признае за установено спрямо първите четирима ответници, че договорът за учредяване на договорна ипотека, сключен с нот.акт №\*\*/7.02.2003 г., е нищожен поради липса на предмет, да обезсили двата нотариална акта. В исковата молба са изложени твърдения, че въз основа на измамливи действия лицето Т.С. се е снабдило с техни подписи и въз основа на тях е изготвило от тяхно име пълномощно за продажба на процесния и друг техен имот. Спорът по това дело не е разглеждан, то е прекратено с влезли в сила съдебни актове– с определение в съдебно заседание на 19.04.2006 г. в частта му по предявения иск с правно основание чл. 97,ал.1 от ГПК от ищите срещу М.Х. и с разпореждане от 29.04.2008 г. на РС-Д., с което на основание чл. 100,ал.2 от ГПК (отм.) исковата молба е била върната на ищите. Поради това няма постановено съдебно решение, с което съдът да е разрешил със сила на пресъдено нещо правния спор. В хода на това съдебно производство не са събирани доказателства за установяване основателност на твърденията на

ищите относно изготвянето на пълномощното и действията на Статев, не е изследван въпросът относно действията на пълномощника при сделката, сключена с нот.акт №\*/29.12.2001 г., като това пълномощно не е и представено по делото. Исковата молба е подадена след като имотът е възложен след публична продажба на М.Х. с постановление на СИ при ХРС от 6.12.2004 г. по изп.д. №\*\*\*\*/2003 г., видно от представеното от ищите с исковата молба в копие удостоверение от 17.12.2004 г. от СИ при РС-Х.. По делото е представено копие от решение от 24.07.2006 г. по ВЧГД №8/2006 г. на ОС-Х., с което е оставена без уважение жалбата на П. П. и А. П.а против постановление на СИ при РС-Х. за въвод във владение на недвижим имот от 19.09.2005 г. на М.Х. по изп.д. №\*\*\*\*/2003 г. на СИС при ХРС. С постановено по делото определение от 20.07.2006 г. районният съд допуска обезпечение на предявените искове с правно основание чл. 26,ал.2 от ЗЗД и чл.97,ал.1 от ГПК срещу П.И.А., Д.Ж.А., „С.“ООД, „Е.“АД, М.М.Х. и Т.И.С. чрез спиране на изпълнението по изп.д. №\*\*\*\*/2003 г. на СИС при ХРС с длъжник П. Ж. П. и А. Н. П.а, като на същата дата е издадена обезпечителна заповед. В хода на производството по сега разглеждания правен спор по гр.д. № 254/2022 г. на ОС-С.З. не са представени от ищеца при негова доказателствена тежест доказателства за установяване основателност на неговите твърдения относно неистинност на пълномощното на мним представител на продавачите. При тези обстоятелства няма основания да се приеме при сключването на сделката с нот.акт №\*/29.12.2001 г. на нотариус К. Г. да е било представено пълномощно, с което лицето, явило се пълномощник, да не е могло да се легитимира като пълномощник на продавачите, при което нотариус Г. да е могла да установи неистинност на пълномощното, респективно да установи липса на представителна власт, но да не е спазила законовите си задължения по проверка истинността на пълномощното на пълномощника на продавачите. Не се установява следователно да е допуснато твърдяното от ищеца неизпълнение от нотариус Г. на нейните задължения, поради което той неоснователно претендира да е налице основание тя да носи спрямо него имуществена отговорност за причинени му вреди. Тъй като при учредяването на договорната ипотека с нот.акт №\*\*/7.02.2003 г. на нотариус К. В. лицата, учредили ипотека, са се легитимирали като собственици на имота с представянето на нот.акт №\*/29.12.2001 г., за който не се установява да е бил, както твърди ищецът,

нищожен, респективно, сключената с него сделка. да е била нищожна и това да е могло да бъде установено от нотариус В. и от служителите на банката - ипотекарен кредитор, то неоснователно сега ищецът твърди, че нотариус В. поради неизпълнение на задълженията си да провери валидността на всички документи е допуснала да бъде учредена договорна ипотека върху недвижимия имот без участие на истинския му собственик и от лице, легитимиращо се като собственик с нищожен акт за собственост, както и че от служителите на „Е.“ АД е сключен договор за учредяване на договорна ипотека с лице-несобственик на имота. Не се установява следователно да е допуснато и твърдяното от ищеца неизпълнение от нотариус В. на нейните задължения, поради което той неоснователно претендира да е налице основание тя да носи спрямо него имуществена отговорност за причинени му вреди. Не се установява също така наличие на поведение на служители на банката при сключването на договора за ипотека, което да обосновава наличие на основание тя, респективно, сега банката-неин правопреемник, да носи спрямо ищеца имуществена отговорност за причинени му вреди. С оглед на това предявените против ответниците нотариус Г. и нотариус В., както и против банката поради поведение на нейни служители при сключването на договора за ипотека, искове за присъждане на обезщетения за имуществени и неимуществени вреди са неоснователни.

Видно от представения от ищеца нот. акт за покупко-продажба №\*\*/24.09.2003 г. на нотариус К. Г., П. А. и съпругата му Д. А. продават имота на П. П. и А. П. а. Няма спор между страните, че от банката като възискател е било образувано изпълнително дело №\*\*\*\*/2003 г. на СИ при РС-Х., като изпълнението е било насочено спрямо ипотекирания имот, той е бил изнесен на публична продажба и с постановление за възлагане от 6.12.2004 г., влязло в сила на 9.05.2005 г., той е бил възложен на купувача на публичната продажба М. Х.. Видно от представеното от ищеца постановление за възлагане на недвижим имот от 6.12.2004 г., по изп. д. №\*\*\*\*/2003 г. на СИ при РС-Х. имотът е бил изнесен на публична продажба от 27.10.2004 г. до 27.11.2004 г., като с протокол от 30.11.2004 г. за купувач е обявен М. Х.. Следва да се посочи, че публична продажба не се провежда и не е провеждана за един ден (27.11.2004 г.) и че когато последният ден от срока е неприсъствен, почивен ден (събота), срокът изтича в първия следващ присъствен ден (понеделник, 29.11.2004 г.), поради което протокол за обявяване на купувач е могло да бъде

съставен не на 27.11.2004 г. или на 29.11.2004 г., а именно на 30.11.2004 г. С оглед обстоятелствата при сключването на ипотеката и неоснователността на твърденията на ищеца тя да е учредена без участие на истинския собственик на имота и от лице, легитимиращо се като собственик с нищожен акт за собственост, не се установява основателност на твърдението на ищеца банката да е използвала учредена от несобственик ипотека и по нейно искане да е започнато и проведено принудително изпълнение върху имот на ищеца въз основа на незаконно учредена ипотека, приключило с продажбата на имота. Не се установява затова наличие на поведение на служители на банката при провеждането на принудителното изпълнение върху ипотекирания имот, което да обосновава наличие на основание тя, респективно, сега банката-неин правопреемник, да носи спрямо ищеца имуществена отговорност за причинени му вреди. С оглед на това предявените против банката искове за присъждане на обезщетения за имуществени и неимуществени вреди са неоснователни. Следва да се отчете, че искът за признаване на нищожност на постановлението за възлагане от 6.12.2004 г. е предявен от ищеца и против ответниците-нотариуси и против банката с оглед установяване наличието на твърдяното от него основание за дължимост именно на претендираните обезщетения за имуществени и неимуществени вреди, поради което няма основание да се счита, както претендира ответната банка, че той е недопустим спрямо нея, включително и че е следвало да бъде предявен и срещу М.Х., евентуално че тя следва да бъде привлечена да участва в делото като ответник, след като тя към момента се води собственик на процесния имот.

Видно от представеното от ищеца копие от постановление за възлагане на недвижим имот от 6.12.2004 г. по изп.д. №\*\*\*\*/2003 г. на СИ при РС-Х., то е изготвено от А. И. П., съдия-изпълнител при Районен съд-Х.. Ищецът твърди, че А. П. не е бил назначаван за държавен съдебен изпълнител към РС-Х.. Ищецът се позовава на представеното от него копие от писмо до него от Министерство на правосъдието, в което като лице, което го е подписало е посочен заместник-министър Ю.К., в което е посочено, че във връзка с постъпила в Министерство на правосъдието негова молба от 21.02.2022 г. с искане за предоставяне на копие от заповед на министъра на правосъдието от 2003 г., с която А. И. П. е назначен за държавен съдебен изпълнител, го уведомяват, че в Министерство на правосъдието не са налице данни за

назначаване на лицето А. И. П. на длъжност „държавен съдебен изпълнител“. Видно от приложеното в съдебното заседание на окръжния съд на 1.12.2022 г. заверено копие от личното трудово досие на А. И. П., работил на длъжност „съдия изпълнител – ръководител“ в СИС при РС-Х., изискано от РС-Х. и изпратено с писмо от 26.10.2022 г., с трудов договор №\*\*\*-\*\*\*/5.11.2002 г., сключен между него и министъра на правосъдието, той е назначен на длъжността „съдия-изпълнител – ръководител“ в Районен съд-Х.. Видно е следователно, че назначението е направено през 2002 г., а не през 2003 г., и не на длъжност „държавен съдебен изпълнител“, а на длъжност „съдия-изпълнител – ръководител“, поради което е логично при отговора на заявеното искане за предоставяне на копие на заповед от 2003 г. за назначаване на длъжност „държавен съдебен изпълнител“ да бъде отговорено, че в министерството не са налице данни за назначаване на лицето А. П. на длъжност „държавен съдебен изпълнител“. Следва също така да се отчете, че личното трудово досие на П. се съхранява не в министерството, а в РС-Х.. Съгласно разпоредбата на чл.150,ал.2 от ЗСВ (отм.) в редакцията на нормата към 5.11.2002 г., съдия-изпълнителят се назначава от министъра на правосъдието по предложение на председателя на районния съд. Видно е от текста на нормата, че тя не посочва и не изисква назначаването да се извършва със заповед. В случая назначаването е извършено с трудовия договор от 5.11.2002 г., след направеното предложение от председателя на РС-Х. (намиращо се в личното трудово досие на П.), който е бил изготвен от министерството, а подписаният от П. екземпляр е бил върнат с писмо от 20.11.2002 г. от РС-Х. на министерството. Установява се при тези обстоятелства, че е налице надлежно волеизявление за министъра за назначаването на П. за съдия-изпълнител при РС-Х., като е възникнало трудово правоотношение, каквото е посочено в нормата на чл. 157а,ал.3 от ЗСВ (отм.), като съгласно чл. 61,ал.1 от КТ трудово правоотношение възниква със сключване на трудов договор между служителя и работодателя преди постъпването на работа, а недействителност на трудов договор се обявява от съда съгласно чл.74,ал.2 от КТ. Неоснователно е затова твърдението във въззивната жалба, че трудовото правоотношение в хипотезата на чл. 150,ал.2 от ЗСВ (отм.) в редакцията на нормата към 5.11.2002 г., а именно тогава, когато съдебният изпълнител се назначава по предложение на председателя на съответния районен съд, възниква с

издаването на заповед за назначаване от министъра на правосъдието. То не е съобразено както с нормата на чл. 150,ал.2 от ЗСВ (отм.) в редакцията към 5.11.2002 г., която изисква назначаване, а не издаване на заповед, така и с нормата на чл. 157а,ал.3 във вр. с чл.61,ал.1 от КТ, тъй като трудово правоотношение възниква със сключване на трудов договор (безспорно е, че в случая то не е било необходимо да възникне и не е възникнало въз основа на избор или конкурс). Обстоятелството, че в акта за встъпване, намиращ се в личното трудово досие, непрецизно е посочено, че встъпването се извършва на основание заповед №\*\*\*-\*\*\* от 5.11.2002 г. на Министерство на правосъдието, докато вярното е, че то се извършва на основание трудов договор №\*\*\*-\*\*\*/5.11.2002 г., само потвърждава, че назначението е направено от министъра именно с волеизявлението му в трудовия договор. По тези съображения не могат да бъдат споделени и доводите, изложени в определение № 811/27.01.2005 г. на ВАС по адм.д. № 290/2005 г., на което жалбоподателят се позовава във въззивната жалба, за това, че с нормата на чл. 150,ал.2 от ЗСВ (отм.) законодателят е обявил като основание на трудовото правоотношение юридическия факт заповед за назначаване, издадена от министъра на правосъдието. Установява се следователно, че е неоснователно твърдението на ищеца ответникът А. И. П. да е нямал служебно качество да издаде постановлението за възлагане, поради което то да е нищожно, съответно затова предявеният иск за прогласяване на тази нищожност е неоснователен.

Съгласно разпоредбата на чл. 441,ал.1,изр.2 от ГПК, за вредите, причинени от процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение, когато те са причинени от държавния съдебен изпълнител, отговорността е по чл. 49 от ЗЗД. С оглед на тази норма иск за вреди е недопустимо да се води по реда на чл. 45 от ЗЗД лично срещу държавен съдебен изпълнител, тъй като тя изрично посочва какъв е начинът за реализиране на отговорността и кой е отговорният правен субект, а именно работодателят. Тъй като в случая искът е заведен при действието на тази норма, тя е приложимият закон, с оглед на който следва да се прецени допустимостта на исквете, предявени срещу А. П. за присъждане на обезщетения за имуществени и неимуществени вреди, настъпили според твърденията на ищеца в резултат на издадено от него нищожно постановление за възлагане на недвижи имот без да има качеството на държавен съдебен изпълнител. Тъй като искът за обявяване нищожността

на постановлението за възлагане от 6.12.2004 г. като правен акт, издаден от лице, нямащо качеството на съдебен изпълнител и съответно лишено от властническите правомощия за издаването му, е заведен срещу П. именно във връзка с претенцията за реализиране на отговорност за причинени на ищеца вреди, съответно неговата допустимост също следва да се преценява с оглед нормата на чл. 441, ал. 1, изр. 2 от ГПК. В случая, както бе посочено по-горе, А. П. е издал постановлението за възлагане от 6.12.2004 г. именно в качеството си на съдия-изпълнител при РС-Х., на която длъжност е бил назначен от министъра на правосъдието съгласно трудовия договор от 5.11.2002 г., като към датата 6.12.2004 г. в страната съдебните изпълнители са само държавни служители, тъй като статутът и съществуването на частните съдебни изпълнители са уредени със ЗЧСИ, обнародван в ДВ, бр. 43/20.05.2005 г., в сила от 1.09.2005 г., а до този момент съдия-изпълнителите са само държавни съдебни изпълнители. С § 6 от ПЗР на ЗЧСИ е направена промяната в ЗСВ (отм.), с която навсякъде в закона думите „съдия-изпълнител“, „съдия-изпълнителя“, „съдия-изпълнителят“, „съдия-изпълнители“ и „съдия-изпълнителите“ се заменят съответно с „държавен съдебен изпълнител“, „държавния съдебен изпълнител“, „държавният съдебен изпълнител“, „държавни съдебни изпълнители“, „държавните съдебни изпълнители“. Трудовото правоотношение на П. като съдия-изпълнител е прекратено със заповед № ЛС-И-\*\*\*/20.07.2005 г. на министъра на правосъдието, намираща се също по приложеното трудово досие на ответника П.. При тези обстоятелства следва да се приеме, че предявените от ищеца против ответника А. П. искове са недопустими, поради което не е следвало да бъдат разглеждани от окръжния съд, а производството по тях е следвало да бъде прекратено. Следва при тези обстоятелства още да се посочи, че към датата на издаването на постановлението за възлагане А. П. е имал качеството на съдия, а именно съдия-изпълнител, каквото качество е имал включително до прекратяването на неговото трудово правоотношение със заповедта от 20.07.2005 г. Съгласно нормата на чл. 132 от Конституцията на Република България при осъществяването на съдебната власт съдиите не носят гражданска отговорност за техните служебни действия и за постановените от тях актове, освен ако извършеното е умишлено престъпление от общ характер. Несъмнено е, че функционалният имунитет на съдия е обстоятелство, което е относимо към допустимостта на предявен срещу него

иск за вреди, настъпили при изпълнение на служебните му задължения, като за да се ангажира отговорността на съдия в исковата молба следва да се твърди, че е извършено престъпление по служба, установено с влязла в сила присъда или с решение по чл. 124,ал.5 от ГПК. В случая такава хипотеза не е налице, тъй като ищецът не твърди и не установява да има влязла в сила присъда или решение по чл. 124,ал.5 от ГПК против П. за извършено от него престъпление по служба. Поради това следва да се приеме, че предявените от ищеца против ответника П. искове са недопустими и с оглед нормата на чл. 132 от Конституцията на Република България.

Установява се по изложените съображения, че подадената въззивна жалба е неоснователна. Не са установени по делото обстоятелства, които да обосновават основателност на претенциите на ищеца за дължимост и присъждане на обезщетения за вреди, както и за установяване нищожност на постановлението за възлагане с оглед на реализиране на тази имуществена отговорност, спрямо ответниците нотариус К. Г., нотариус К. В. и "Ю.Б." АД-гр.С.. Решението на окръжния съд в неговите части, с които исковете против тях са отхвърлени, е правилно и следва да бъде потвърдено. В частите му, с които исковете са отхвърлени спрямо ответника А. П., решението на окръжния съд е постановено по недопустими искове, поради което като недопустимо следва да бъде обезсилено и производството в тези негови части следва да бъде прекратено. С оглед на този резултат от въззивното обжалване няма основание решението да бъде отменяно и изменяно в частта му за разноските.

От ответника по въззивната жалба „Ю.Б.“ АД-гр.С. с подадения отговор се претендира за присъждане на разноски за въззивното производство по спора – юрисконсултско възнаграждение. Съгласно разпоредбата на чл. 78,ал.8 от ГПК във вр. с чл. 37 от ЗПП и чл. 25,ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ следва да се присъди на страната сумата 100 лв.

С оглед на гореизложеното съдът

## **РЕШИ:**

**ПОТВЪРЖДАВА** решение № 60, постановено на 15.02.2023 г. по гр.д. 254/2022 г. на Окръжен съд – С.З., В ОБЖАЛВАНИТЕ НЕГОВИ ЧАСТИ, с



които са отхвърлени предявените по чл.45 ЗЗД във връзка с чл.73 ЗННД и чл.49 ЗЗД иски от П. Ж. П. против К. П. Г., К. В. В. и “Ю.Б.“ АД-гр. С. за солидарно заплащане на сумата от 300 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от него имуществени вреди, 100000 лв. от които за лишаване от ползване на собствения му недвижим имот, представляващ ПИ \*\*-\*\*\*, кв.\*\* по плана на гр Х., кв. Б., цялото от 1320 кв.м по нотариален акт №\*\*\*/1951 г., а по скица с площ от 1090 кв.м, при неуредени регулационни отношения, ведно с построените в него жилищна сграда (къща) със застроена площ 70 кв.м, стопанска сграда от 24 кв.м и гараж от 34 кв.м, с граници на имота: ПИ \*-\*\*\*, \*\*-\*\*\* и \*\*-\*\*\*, улица, \*\*\*\* \* и \*\*\*-\*\*\*, за периода от 19.09.2005 г. до датата на исковата молба - 20.04.2022 г., и 200 000 лв. за стойността на съборените през годините жилищна сграда (къща) със застроена площ 70 кв.м, стопанска сграда от 24 кв.м и гараж от 34 кв.м., и за заплащане на сумата от 200 000 лв., представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, представляващи негативни емоции, страдания и мъка, както и е отхвърлен предявеният от П. Ж. П. против К. П. Г., К. В. В.-К. и “Ю.Б.“ АД-гр. С. иск за обявяване за нищожно постановление за възлагане от 06.12.2004 г., издадено по изп.д. №\*\*\*\*/2003 г. по описа на СИС при РС Х., и е осъден на основание чл.78, ал.3 ГПК П. Ж. П. да заплати на К. П. Г. сумата от 1000 лв., представляваща направените по делото разноски за възнаграждение за един адвокат.

**ОБЕЗСИЛВА** решение № 60, постановено на 15.02.2023 г. по гр.д. 254/2022 г. на Окръжен съд – С.З., В ОБЖАЛВАНИТЕ НЕГОВИ ЧАСТИ, с които е отхвърлен предявеният по чл.45 ЗЗД иск от П. Ж. П. против А. И. П. за заплащане солидарно с К. П. Г., К. В. В. и “Ю.Б.“ АД-гр. С. на сумата от 300 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от него имуществени вреди, 100 000 лв. от които за лишаване от ползване на собствения му недвижим имот, представляващ ПИ \*\*-\*\*\*, кв.\*\* по плана на гр Х., кв. Б., цялото от 1320 кв.м по нотариален акт №\*\*\*/1951 г., а по скица с площ от 1090 кв.м, при неуредени регулационни отношения, ведно с построените в него жилищна сграда (къща) със застроена площ 70 кв.м, стопанска сграда от 24 кв.м и гараж от 34 кв.м, с граници на имота: ПИ \*-\*\*\*, \*\*-\*\*\* и \*\*-\*\*\*, улица, \*\*\*\* \* и \*\*\*-\*\*\*, за периода от 19.09.2005 г. до датата на исковата молба - 20.04.2022 г., и 200000 лв. за стойността на съборените през годините жилищна сграда (къща) със застроена площ 70 кв.м, стопанска сграда от 24

кв.м и гараж от 34 кв.м., и за заплащане на сумата от 200 000 лв., представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, представляващи негативни емоции, страдания и мъка, както и е отхвърлен предявеният от П. Ж. П. против А. И. П. иск за обявяване за нищожно постановление за възлагане от 06.12.2004 г., издадено по изп.д. №\*\*\*\*/2003 г. по описа на СИС при РС Х..

**ПРЕКРАТЯВА** като недопустимо производството по предявения на основание чл.45 ЗЗД иск от П. Ж. П. против А. И. П. за заплащане солидарно с К. П. Г., К. В. В. и “Ю.Б.“ АД-гр. С. на сумата от 300 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от него имуществени вреди, 100 000 лв. от които за лишаване от ползване на собствения му недвижим имот, представляващ ПИ \*\*-\*\*\*, кв.\*\* по плана на гр Х., кв. Б., цялото от 1320 кв.м по нотариален акт №\*\*\*/1951 г., а по скица с площ от 1090 кв.м, при неуредени регулационни отношения, ведно с построените в него жилищна сграда (къща) със застроена площ 70 кв.м, стопанска сграда от 24 кв.м и гараж от 34 кв.м, с граници на имота: ПИ \*-\*\*\*, \*\*-\*\*\* и \*\*-\*\*\*, улица, \*\*\*\* \*\*\* и \*\*\*-\*\*\*, за периода от 19.09.2005 г. до датата на исковата молба - 20.04.2022 г., и 200000 лв. за стойността на съборените през годините жилищна сграда (къща) със застроена площ 70 кв.м, стопанска сграда от 24 кв.м и гараж от 34 кв.м, и за заплащане на сумата от 200 000 лв., представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, представляващи негативни емоции, страдания и мъка, както и по предявения от П. Ж. П. против А. И. П. иск за обявяване за нищожно постановление за възлагане от 06.12.2004 г., издадено по изп.д. №\*\*\*\*/2003 г. по описа на СИС при РС Х..

**ОСЪЖДА** П. Ж. П., ЕГН \*\*\*\*\* от гр. Х., понастоящем в 3.-гр.С.З., да заплати на „Ю.Б.“АД-гр.С., ул.“О. п.“260, ЕИК \*\*\*\*\* сумата 100 лв. за разноски за юрисконсултско възнаграждение за производството по спора пред апелативния съд.

Настоящото решение е постановено при участието на ЗАД“А.Б.“АД-гр.С., ул.“С.“\*\*, ЕИК \*\*\*\*\* като трето лице-помагач на ответника по спора К. В. В..

Решението може да се обжалва при условията на чл. 280 от ГПК пред Върховния касационен съд – гр. С. с касационна жалба в едномесечен срок от

връчването му на страните.

**Председател:** \_\_\_\_\_

**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_